

PROLOG

Bussen är kall men elementet vid min vad är brännande hett. Jag ser ut över en nedklottrad bussskur med översnöade tidtabeller. Bakom den en brunvit åker. Tunga snöflingor singlar mjukt genom mörkblått skymningsljus. Den smutsiga snön i dikesrenen vitnar långsamt. Avlägset hörs motorljudet. Det finns nya avtryck i snön, men ingen står vid hållplatsen.

Dörrarna stängs.

Två unga flickor sitter i sätet framför mig. Jag skymtar dem mellan stolsryggarna. Ett blont trassligt hår. En röd duffel. De säger ingenting. Sitter bara bredvid varandra. Helt stilla.

Bussen börjar långsamt rulla, Svänger ut från hållplatsen och ökar farten. Kör ut på motorvägen, slirar en aning i en skarp kurva och ökar farten ytterligare.

Jag kan inte urskilja träden längre. De har smält ihop till en svart ogenomtränglig vägg. Jag lutar pannan mot fönstret. Råkall kyla mot huden. Andas tungt medan gatlykta efter gatlykta sveper förbi. Ljuset kallt orange. Imman från mina andetag lägger sig som en hinna över rutan och jag drar mina fingrar genom den. Tunt brunt vatten fastnar i fingertopparnas fina linjer. Ögonen svider av dygns gamla linser. Blundar. Det pulserande ljuset tränger igenom ögonlocken.

Det ser ut som om det brinner.

Rebecka

Rebecka

Rebecka

Jag är så rädd för dig Rebecka, för dina ord och för din tystnad. Jag är så rädd för de isiga vägarna, för att krossas mot en bergvägg. Rädd för att dö och inte kunna tänka mer. Och ändå vore det förstas gudomligt skönt.

Men det finns inga bergväggar här. Bara träd och åkermarker där lerjorden frusit i plogade fåror. Det mörknar.

Flickan med det trassliga håret och hennes väninna går av. Den röda duffeln försvinner i skuggorna, löses långsamt upp i mörkret.

Det svartnar.

Det enda jag ser i fönsterglasat är mig själv och den virvlande snön därute. Klockan är fyra och det är mörkt som på natten.

Eller i helvetet.